

(original text)

The Open Window
by H.H. Munro (SAKI)

"My aunt will be down presently, Mr. Nuttel," said a very self-possessed young lady of fifteen; "in the meantime you must try and put up with me."

Framton Nuttel endeavored to say the correct something which should duly flatter the niece of the moment without unduly discounting the aunt that was to come. Privately he doubted more than ever whether these formal visits on a succession of total strangers would do much towards helping the nerve cure which he was supposed to be undergoing

"I know how it will be," his sister had said when he was preparing to migrate to this rural retreat; "you will bury yourself down there and not speak to a living soul, and your nerves will be worse than ever from moping. I shall just give you letters of introduction to all the people I know there. Some of them, as far as I can remember, were quite nice."

Framton wondered whether Mrs. Sappleton, the lady to whom he was presenting one of the letters of introduction came into the nice division.

"Do you know many of the people round here?" asked the niece, when she judged that they had had sufficient silent communion.

"Hardly a soul," said Framton. "My sister was staying here, at the rectory, you know, some four years ago, and she gave me letters of introduction to some of the people here."

He made the last statement in a tone of distinct regret.

"Then you know practically nothing about my aunt?" pursued the self-possessed young lady.

"Only her name and address," admitted the caller. He was wondering whether Mrs. Sappleton was in the married or widowed state. An undefinable something about the room seemed to suggest masculine habitation.

"Her great tragedy happened just three years ago," said the child; "that would be since your sister's time."

"Her tragedy?" asked Framton; somehow in this restful country spot tragedies seemed out of place.

"You may wonder why we keep that window wide open on an October afternoon," said the niece, indicating a large French window that opened on to a lawn.

"It is quite warm for the time of the year," said Framton; "but has that window got anything to do with the tragedy?"

"Out through that window, three years ago to a day, her husband and her two young brothers went off for their day's shooting. They never came back. In crossing the moor to their favorite snipe-shooting ground they were all three engulfed in a treacherous piece of bog. It had been that dreadful wet summer, you know, and places that were safe in other years gave way suddenly without warning. Their bodies were never recovered. That was the dreadful part of it." Here the child's voice lost its self-possessed note and became falteringly human. "Poor aunt always thinks that they will come back someday, they and the little brown spaniel that was lost with them, and walk in at that window just as they used to do. That is why the window is kept open every evening till it is quite dusk. Poor dear aunt, she has often told me how they went out, her husband with his white waterproof coat over his arm, and Ronnie, her youngest brother, singing 'Bertie, why do you bound?' as he always did to tease her, because she said it got on her nerves. Do you know, sometimes on still, quiet evenings like this, I almost get a creepy feeling that they will all walk in through that window--"

She broke off with a little shudder. It was a relief to Framton when the aunt bustled into the room with a whirl of apologies for being late in making her appearance.

"I hope Vera has been amusing you?" she said.

"She has been very interesting," said Framton.

"I hope you don't mind the open window," said Mrs. Sappleton briskly; "my husband and brothers will be home directly from shooting, and they always come in this way. They've been out for snipe in the marshes today, so they'll make a fine mess over my poor carpets. So like you menfolk, isn't it?"

She rattled on cheerfully about the shooting and the scarcity of birds, and the prospects for duck in the winter. To Framton it was all purely horrible. He made a desperate but only partially successful effort to turn the talk on to a less ghastly topic, he was conscious that his hostess was giving him only a fragment of her attention, and her eyes were constantly straying past him to the open window and the lawn beyond. It was certainly an unfortunate coincidence that he should have paid his visit on this tragic anniversary.

"The doctors agree in ordering me complete rest, an absence of mental excitement, and avoidance of anything in the nature of violent physical exercise," announced Framton, who labored under the tolerably widespread delusion that total strangers and chance acquaintances are hungry for the least detail of one's ailments and infirmities, their cause and cure. "On the matter of diet they are not so much in agreement," he continued.

"No?" said Mrs. Sappleton, in a voice which only replaced a yawn at the last moment. Then she suddenly brightened into alert attention--but not to what Framton was saying.

"Here they are at last!" she cried. "Just in time for tea, and don't they look as if they were muddy up to the eyes!"

Framton shivered slightly and turned towards the niece with a look intended to convey sympathetic comprehension. The child was staring out through the open window with a dazed horror in her eyes. In a chill shock of nameless fear Framton swung round in his seat and looked in the same direction.

In the deepening twilight three figures were walking across the lawn towards the window, they all carried guns under their arms, and one of them was additionally burdened with a white coat hung over his shoulders. A tired brown spaniel kept close at their heels. Noiselessly they neared the house, and then a hoarse young voice chanted out of the dusk: "I said, Bertie, why do you bound?"

Framton grabbed wildly at his stick and hat; the hall door, the gravel drive, and the front gate were dimly noted stages in his headlong retreat. A cyclist coming along the road had to run into the hedge to avoid imminent collision.

"Here we are, my dear," said the bearer of the white mackintosh, coming in through the window, "fairly muddy, but most of it's dry. Who was that who bolted out as we came up?"

"A most extraordinary man, a Mr. Nuttel," said Mrs. Sappleton; "could only talk about his illnesses, and dashed off without a word of goodby or apology when you arrived. One would think he had seen a ghost."

"I expect it was the spaniel," said the niece calmly; "he told me he had a horror of dogs. He was once hunted into a cemetery somewhere on the banks of the Ganges by a pack of pariah dogs, and had to spend the night in a newly dug grave with the creatures snarling and grinning and foaming just above him. Enough to make anyone lose their nerve."

Romance at short notice was her speciality.

(translation by Viktoriia Lutskiv)

Відчинене вікно
Г.Г. Манро (Сакі) (1870-1916)

- Тітка має спуститися з хвилини на хвилину, містер Наттел, - сказала самовпевнена юна леді років п'ятнадцяти, - а поки Вам доведеться потерпіти мене.

Фремтон Наттел намагався говорити так, щоб влестити племінниці та в той же час аж ніяк не образити тітоньку, яка ось-ось мала прийти. У глибині душі він дуже сумнівався, чи ці офіційні візити з абсолютно незнайомими людьми зможуть хоч якось допомогти його слабким нервам, які він планував підлікувати.

- Я знаю, чим все це обернеться, - сказала йому сестра, коли він готувався переїхати до сільської місцевості. - Ти поховаєш себе там живцем, не зможеш поговорити з жодною живою душею, а твої нерви будуть ще гіршими, від нудьги! Мабуть, я дам тобі рекомендаційні листи до всіх моїх знайомих із тих місць. Деякі люди там дуже милі, наскільки я пам'ятаю.

Фремтон намагався зрозуміти, чи була місіс Сеплтон, а це леді, до якої він прийшов з візитом – з розряду "дуже милих".

- Ви багатьох знаєте звідси? - запитала племінниця, коли зрозуміла, що їхнє спілкування якесь надто мовчазне.

- Жодної душі, – відповів Фремтон. – Знаєте, моя сестра жила тут у будинку парафіяльного священника десь чотири роки тому, вона вручила мені рекомендаційні листи для деяких місцевих жителів.

Остання пропозиція прозвучала тоном найбільшого жалю.

- Отже, ви абсолютно нічого не чули про мою тітоньку? - продовжувала стримана, самовпевнена, молода леді.

- Лише ім'я та адресу, - зізнався він. Йому було цікаво, одружена вона чи овдовіла. Щось ніби натякало, що тут проживає чоловік.

- У її житті рівно три роки тому сталася жахлива трагедія, - сказала дівчинка. - Напевно, це сталося вже після того, як ваша сестра поїхала.

- Трагедія? – здивувався чоловік. Йому чомусь здавалося, що в цьому спокійному замиському місці не може бути жодних трагедій.

- Чому тоді, вікно відчинене зараз, у жовтні, після обіду? - запитала племінниця, вказуючи на величезне панорамне вікно, що виходить на зелений лужок.

- Для цієї пори року досить тепло на вулиці, - мовив Наттел. - Але яке відношення має це вікно до трагедії?

- Саме через це вікно, три роки тому її чоловік і двоє молодих братів вийшли на полювання. З того часу вони так і не повернулися. Щоб дійти до свого улюбленого місця для полювання, вони переходили через болото, де всі троє встрияли у підступний шматок трясовини. Тоді було дуже дощове літо, і багато місць, які колись були надійними, раптом стали смертельно небезпечними. Проте, найстрашніше те, що їхні тіла так і не знайшли.

Враз дівчинка почала говорити дуже невпевнено, а її голос затремтів.

- Бідна тітонька щиро вірить, що в один прекрасний день вони повернуться. Повернуться і, як завжди, зайдуть у будинок через це панорамне вікно. А з ними поряд буде бігти маленький рудий спанієль, якого, на жаль, спіткала та сама доля. Ось чому ми залишаємо вікно відчиненим аж доки не стемніє. Бідолашна мила тітонька, скільки разів вона мені розповідала про те, як вони покинули будинок того дня! Її чоловік з перекинутим через плече білим плащем та її молодший брат, що наспівував "Берті, чому ти скачеш?" Він завжди співав цю пісеньку, щоб подразнити тітоньку, адже вона говорила, що ця пісня діє їй на нерви. Ви знаєте, іноді в такі тихі та спокійні вечори, як сьогодні, у мене виникає моторошне почуття, що всі вони зараз з'являться у цьому вікні...

Вона здригнулася і раптово замовкла. Для Фремтона поява тітоньки в цей момент стала неймовірним полегшенням. Жінка влетіла в кімнату, дуже вибачаючись, що так спізнилася на зустріч.

- Сподіваюся, Віра Вас розвеселила? - сказала вона.

- Вона розповіла мені багато цікавого, - відповів Фремтон.

- Ви не проти, що у нас відчинене вікно? - похапцем промовила місіс Сеплтон. - Мій чоловік і брати ось-ось повернуться додому з полювання, а заходять вони завжди через це вікно. Сьогодні вони пішли на полювання в болота. Уявляю, скільки бруду вони нанесуть на мої бідні килими! Усі ви, чоловіки, однакові, чи не так?

Вона з радістю розповідала про полювання, про те, що птахів стало замало, про шанси знайти качок узимку. Фремтона охопив невимовний жах. Він зробив відчайдушну, але не зовсім успішну спробу перевести тему

розмови на менш жахливу, він зрозумів, що господиня приділяє йому лише частину своєї уваги, адже її погляд був спрямований повз Фремтона – у відчинене вікно, на галявину. І примудрився ж він завітати до неї саме сьогодні, у день тієї страшної трагедії!

- Лікарі одностайно прописали мені цілковитий спокій, без сильних душевних хвилювань. Мені також необхідно уникати надмірного фізичного навантаження будь-якого характеру, - зазначив Фремтон. Він помилково дотримується думки, що абсолютно незнайомі люди й випадкові знайомі горять бажанням дізнатися якомога більше про хвороби й недуги співрозмовника, їх причини та способи лікування.

- А ось щодо особливостей мого харчування думки лікарів різняться, - продовжував він.

- Справді? - запитала місіс Сеплтон таким голосом, який було ледве чути крізь позіхання. Раптом вона пожвавішала, на її обличчі з'явився насторожений погляд, але це була реакція не на те, про що говорив Фремтон.

- Нарешті вони прийшли! - вигукнула жінка. - Якраз до чаю. Гляньте, та вони по вуха в багнюці!

Фремтон злегка здригнувся та обернувся до племінниці, з поглядом, повним співчуття та розуміння. Дівчинка, не відриваючись, дивилася у відчинене вікно. В її очах виднівся надзвичайний страх. Від такого потрясіння, його охопив невимовний страх, він розвернувся у своєму кріслі й подивився у тому ж напрямку.

У сутінках по лужку, прямуючи до будинку, рухалися три силуети. У кожного була під пахвою рушниця, а один з них ніс на плечі білий плащ. Позаду них плівся втомлений рудий спаніель. Вони тихенько підійшли до будинку і тоді хрипкий молодий голос раптом заспівав: "Ах, Берті, чому ж ти скачеш?"

Фремтон нестямившись від такого жаху, схопив свою палицю і капелюх. Тікаючи, він навіть не зрозумів, як пробіг крізь двері передпокою по доріжці із гравію та парадні ворота. Велосипедистові, який спокійно їхав дорогою, довелося врзатися в живопліт, щоб уникнути неминучого зіткнення з втікачем.

- А ось і ми, любя, - сказав власник білого плаща, входячи через вікно в кімнату. - Трохи забруднився, але в більшості все сухе. А хто це вилетів з дому, коли ми підходили?

- Надзвичайно дивна людина, містер Наттел, — сказала місіс Сеплтон. - Тільки й говорив про свої хвороби! Він зник навіть не попрощавшись і не вибачившись, таке враження, що він побачив привида.

- Мені здається, що у всьому винен спаніель, - зауважила племінниця. - Містер Наттел казав, що боїться собак. За ним одного разу гналася зграя бродячих псів і загнала його на цвинтар десь біля берегів Гангу. Йому довелося провести всю ніч у свіжовиритій могилі, коли ці тварюки гарчали, скалили зуби та пускали слину прямо над його головою! Достатньо, для того, щоб зійти з розуму.

Вона була професіоналом у вигадуванні таких небилиць!